

I després de l'Onze de Setembre, què?

Si ens ho plantejem ben plantejat i ens acarem a la realitat sense por, ens adonarem que el que compta de veritat no és tant quants serem a la manifestació en reclamació d'un estat propi —“Catalunya, nou estat d'Europa”—, sinó què farem una volta hagi quedat prou clar el què volem.

En primer lloc, perquè les xifres mai no són fiables, ni tan sols per aproximació. Ens plau exagerar-les —el juliol de dos anys enrere, ni n'érem un milió ni en podíem ésser— per a convertir-les després en una mena de dogma sagrat que ens protegeix de qualsevol mal: ja hem fet el que havíem de fer i podem tornar, amb la consciència tranquil·la a les nostres activitats quotidianes, amarades de renúncia i de claudicació.

En segon, perquè, ho vulguem o no reconèixer, fa la impressió que, des de fa temps, ja està decidit quants *haurem estat*: un milió i mig de catalanes i catalans haurem sortit al carrer per a reclamar el nostre dret a ésser allò que vulguem ésser. Si a la manifestació de rebuig a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut en fórem un milió, dimarts en serem 500.000 més. Vagi com vagi, hi assistim els que hi assistim, n'haurem estat un milió i mig.

En aquest sentit, les portades dels diaris de l'endemà —tant de l'un com de l'altre sentit— ja estan quasi impreses; només hi manca la fotografia. Sense que això signifiqui, en absolut, un cant a la no participació —segurament, mai com ara és *necessari* que evidenciem la nostra voluntat i la nostra força—, si que fóra bo que tots plegats prenguéssim consciència que, més important que el que puguem fer o deixar de fer l'Onze, ho és què farem *el dia després*. Què farem l'endemà, l'endemà de l'endemà i la resta dels endemà que seguiran.

En cap circumstància i sota cap concepte no ens podem permetre de repetir el que succeí fa un parell d'anys. No podem convertir la manifestació en una catarsi, en una mena de litúrgia alliberadora de consciències que, talment una confessió catòlica o una missa de diumenge, ens permeti lliurar-nos de tots els nostres pecats... per a tornar a la nostra abúlia habitual, al nostre conformisme victimista com si res no hagués passat.

Hem de tenir clar que, més que no pas una demostració de fermesa i de voluntat destinada als *de fora* —d'aquest enigmàtic *Madrid* que, massa sovint, ens serveix d'excusa o boc expiatori—, ha d'orientar-se als *de dins*, a tots aquells que tenim molt més a prop, al Parlament, representant-nos. O, si més no, *fent veure* que ens representen. De tots aquells que, començant pel nostre president, n'Artur Mas, creuen que *han complert el seu deure* dient-nos quatre mots de suport, donant-nos uns copets a l'espatlla i *convidant-nos* a marxar cap a casa per a deixar-los *la qüestió* a les seves mans.

És més que possible que no ens puguem permetre deixar d'assistir a la manifestació, però encara menys balafiar l'oportunitat històrica que se'ns presentarà immediatament *després*. Una oportunitat que, convé que ho tinguem diàfanament clar des d'ara mateix —i per sempre—, no passa tant pel que pugui pensar o fer *Madrid* —ja fa massa temps que l'Espanya de l'Adéu maragallà no té cap intenció d'escoltar “*la veu d'un fill / que parla en llengua no castellana*”— sinó pel que pensin i, sobretot, *el que facin* els nostres representants polítics. Depèn d'ells, i no pas de *Madrid*, que obtinguem o no el que volem.

És a ells a qui hem de reclamar, constantment i sense defallença, que deixin, d'una vegada per totes, de mirar-se el melic, de viure en la seva torre d'ivori de més de 3.000 euros mensuals més dietes —de fer “la P*** i la Ramoneta”, segons expressió del president Pujol— i comencin a representar-nos *de veritat*.

Seran capaços, els nostres representants polítics, d'estar *realment* a l'alçada imponent que els imposen les circumstàncies històriques? O ens decebran de nou?

I, el que és més important, si malauradament és així, serem capaços de resignar-nos-hi? Serem capaços, una vegada més, de decebre'ns a *nosaltres* mateixos?

O, al contrari, demostrarem —i *ens* demostrarem— que som dignes mereixedors del que reclamem, tot comprenent que no depèn de *Madrid*, sinó exclusivament *d'ells* —i, per tant, *de nosaltres*; de la nostra permanent i indesmaiable exigència al seu davant— d'agafar la torxa que els lliurarem dimarts i no tan sols mantenir-la encesa, ans convertir-la en l'escà de la nostra llibertat!

diumenge, 9 de setembre del mmxii

© Xavier Serrahima 2012
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

